та ефективно одержує інформацію залежно від обставин шляхом публічного повідомлення або в індивідуальному порядку на початковому етапі процедури прийняття рішень з питань, що стосуються навколишнього середовища, що передбачає активну громадську поведінку [17].

Висновок. Прийнятий Закон України «Про доступ до публічної інформації», Закон України «Про державну службу» від 17.11.2011 № 4050-VI, Закон України «Про інформацію», на нашу думку, відповідаючи європейським принципам щодо діяльності суб'єктів владних повноважень, потребує якісного впровадження у практику, тому, органам виконавчої влади та органам місцевого самоврядування необхідно ще докласти неабияких зусиль для забезпечення втілення у життя принципів відкритості та прозорості з метою формування довіри у суспільстві. Таким чином, у результаті дотримання принципу верховенства права, законності, забезпеченні служіння інтересам людини буде зроблено суттєвий поступ у подоланні конфлікту інтересів між державою та особою в інформаційній сфері. Проте, сьогодні вбачається за доцільне удосконалити правове регулювання відносин з використання, зберігання, недопущення зловживань щодо професійної та іншої таємниці задля забезпечення належного врядування та використання публічної інформації у суспільстві.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Інтеграція – європейський напрямок розвитку України. [Текст]. – 177 с. – Режим доступу : http://www.libr.dp.ua/misc/el/publica tion_Integration.pdf.
2. План дій Ради Європи для України на 2011-2014 роки. [Текст]: Документ підготовлений Секретаріатом Ради Європи. – 23 червня 2011 р. – 45 с. – Режим доступу : http://coe.kiev.ua/uk/DPAInf(2011)17E%20Action %20Plan%20Ukraine.pdf.
3. Корженко В.В. Методологічні та евристичні інтенції сучасної концепції «Governance» [Текст] / В.В. Корженко, В.В. Нікітін. – Режим доступу : www.nbuv.gov.ua/e-journals/DeBu/2006-1/doc/1/01.pdf.
4. Governance for sustainable human development [Text] : a UNDP policy document / United Nations Development Programme. – 1997. – January. – Access mode : http://gis.emro.who.int/HealthSystemObservatory/Workshops/ WorkshopDocuments/Reference%20reading%20material/Literature%20on%20Governance/GOVERN~2.PDF.
5. Європейські принципи державного управління [Текст]. – К. : УАДУ, 2000. – С. 14-25.
6. Свобода інформації, прозорість, електронне врядування: погляд громадянського суспільства (аналітичні доповіді, збірка перекладів документів) [Текст]. – К. : МГО «ПрайвесіЮкрейн», 2004. – С. 197.
7. Указ Президента України №212/2012 «Про Стратегію державної політики сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні та першочергові заходи щодо її реалізації». [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.president.gov.ua/documents/14621.html.
8. Конституція України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80.
9. Закон України «Про державну службу» від 16.12.1993 р. № 3723-XII. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon2.rada.gov.ua/ laws/show/3723-12/page.
10. Закон України «Про державну службу» від 17.11.2011 р. № 4050-VI. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon2.rada.gov.ua/ laws/show/4050-17/page.
11. Рабінович П., Луців О. Верховенство права: сучасні вітчизняні підходи до інтерпретації // Вісник Академії правових наук України. – 2012. – № 2(69). – С. 3-16.
12. Постанова Кабінету Міністрів України від 13 червня 2000 р. «Порядок проведення службового розслідування стосовно осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування». [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/950-2000-%D0%BF.
13. Сайт Міністерства юстиції України. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.minjust.gov.ua/.
14. Європейський кодекс належної управлінської поведінки [Текст] : Документ підготовлений Європейським Співтовариством. – 2005 р. – 13 с. – Режим доступу : http://civic.kmu.gov.ua/civic_old/doccatalog/document?id= 128635.
15. Закон України «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг» від 12 липня 2001 року № 2664-III. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2664-14.
16. Закон України «Про Рахункову палату» від 11 липня 1996 року №315/96-ВР. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon2.rada.gov. ua/laws/show/315/96-%D0%B2%D1%80
17. Конвенція про доступ до інформації, участь громадськості в процесі прийняття рішень та доступ до правосуддя з питань, що стосуються довкілля / http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_015/page.

УДК 342.97

ПОНЯТТЯ, ЗАСАДИ ТА ПРИНЦИПИ ВЗАЄМОДІЇ СУДІВ З МІСЦЕВИМИ ПРАВООХОРОННИМИ ОРГАНАМИ

CONCEPTS, FOUNDATIONS AND PRINCIPLES OF COOPERATION BETWEEN COURTS WITH LOCAL LAW ENFORCEMENT

Зозуля І.В.,
доктор юридичних наук, старший науковий співробітник,
професор кафедри адміністративного, фінансового та інформаційного права
Навчально-наукового інституту права та масових комунікацій
Харківського національного університету внутрішніх справ

В аспекті оптимізації реалізації судових і правоохоронних повноважень на місцевому рівні досліджені поняття, засади та принципи організації взаємодії судів з місцевими правоохоронними органами.

Ключові слова: взаємодія, суди, місцеві правоохоронні органи.

В аспекте оптимизации реализации судебных и правоохранительных полномочий на местном уровне исследованы понятия, основы и принципы организации взаимодействия судов с местными правоохранительными органами.

Ключевые слова: взаимодействие, суды, местные правоохранительные органы.

In the aspect of optimizing of the implementation of judicial and law enforcement authorities at the local level concepts, fundamentals and principles of cooperation between courts with local law enforcement are investigated.

Key words: interaction, courts, local law enforcement agencies.

Ефективна реалізація призначення та функцій держави вимагає злагодженої роботи усього державного механізму, взаємодії держави з громадськістю та органами місцевого самоврядування, співпраці різних гілок державної влади. Судова влада в силу поділу державної влади реалізується відособленою, але не самодостатньою, остаточно не замкненою судовою системою, в організації та діяльності якої помітну роль відіграє взаємодія з іншими державними органами. У свою чергу, такий взаємочин носить подвійний характер, не лише створюючи умови функціонування судів, але й сприяючи роботі відповідних органів державної влади.

Особливого значення в контексті реалізації функції держави із забезпечення законності і правопорядку, охорони й захисту прав, свобод і законних інтересів людини і громадянина набуває взаємодія судів з місцевими правоохоронними органами. Зазначимо, що наукові дослідження за напрямком дослідження В.Б. Авер'янова, О.Ф. Андрійка, О.М. Бандурки, О.М. Клюєва та інших вчених присвячені здебільшого загальним проблемам відносин органів державної влади, безпосередньо не розкриваючи теоретичні і практичні аспекти, своєрідність та закономірності взаємодії судів і місцевих правоохоронних органів. З огляду на це метою статті в аспекті оптимізації реалізації судових і правоохоронних повноважень на місцевому рівні, є дослідження сутності та напрямків взаємодії судів з місцевими правоохоронними органами.

Поза цим, розглядаючи питання взаємодії судів із місцевими правоохоронними органами, також вбачається за належне визначення її основних передумов і засад, що покладаються в основу існуючих форм їхньої взаємодії. Зауважимо, що взаємодія судів як із вищими, так і з місцевими правоохоронними органами, передусім, має відповідати й узгоджуватись з їх правовим статусом та місцем у державному механізмі та системі охорони й захисту прав громадян, ґрунтуватись на чіткому теоретичному розумінні і законодавчій концепції сутності, призначення, завдань та функцій судових і правоохоронних органів.

Зазначимо, що з позицій положень ч. 1 ст. 6, ст. 124 Конституції України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР [1] суди організаційно і функціонально утворюють окрему судову гілку державної влади. У свою чергу, переважна більшість правоохоронних органів загальнодержавного і місцевого рівня, зокрема таких, як органи внутрішніх справ, Служба безпеки України, Управління державної охорони України, Державна прикордонна служба України, Державна кримінально-виконавча служба України та інші, належать до виконавчої гілки влади. При цьому, значно менш конкретизованим є правове положення у державному механізмі органів прокуратури, що, зважаючи на прогалини законодавчого регулювання, розглядаються або також як органи виконавчої влади із спеціальним статусом, або ж навіть як інституційна основа окремої контрольно-наглядової гілки влади. Прихильниками виділення контрольно-наглядової гілки державної влади є М.В. Косюта [2, с. 56-58], О.В. Марцеляк [3, с. 15], О.Н. Ярмиш [4, с. 14] та інші вчені, які серед іншого відносять до неї не тільки органи прокуратури як правоохоронні органи, але ще й Конституційний Суд України. Вважаємо, що подібний підхід у сучасних правових реаліях не лише не відповідає положенням Конституції України, але фактично порушує цілісність і єдність судової системи, що не може не позначатись негативним чином на організації діяльності та моделі взаємодії тих або інших судів із іншими державними, зокрема й правоохоронними, органами.

Підкреслимо, що згідно Ш.Л. Монтеск'є [5], сутність поділу державної влади означає не суто лише її поділ на певні гілки, але й взаємне стримування та взаємодію цих влад. Особлива роль співпраці різних гілок державної влади також відзначається І. Кантом, за яким вони повинні «взаємно доповнювати одна одну, зберігаючи необхідний зв'язок і узгодженість для блага держави» [6, с. 236]. Так чи інакше, незалежно від конкретних нюансів статусу органів прокуратури взаємодія судів з місцевими правоохоронними органами в узагальненому вигляді має розглядатись саме в аспекті відносин судової і виконавчої гілки державної влади. При цьому, система стримування й противаг втілюється не тільки на загальнодержавному, але й на місцевому рівні їхньої взаємодії, що, наприклад, виражається у судовому контролі за законністю й додержанням прав громадян у діяльності правоохоронних органів, обов'язковості участі прокурора у кримінальному провадженні, неможливості розгляду й вирішення кримінальних справ інакше як на підставі проведеного уповноваженими правоохоронними органами досудового розслідування тощо.

Поза цим, в контексті відносин судів і місцевих правоохоронних органів не можна не означити підхід, за яким правосуддя розглядається як різновид правоохоронної діяльності, а судові органи відносяться до числа правоохоронних органів. Так, згідно К.Ф. Гуценка і М.А. Ковальова, О.М. Бандурки [7; 8, с. 6-8, 333], на рівні з прокурорським наглядом, досудовим розслідуванням правосуддя визначається в якості одного з основних напрямків правоохоронної діяльності. Загалом же позиція щодо включення судових органів до системи правоохоронних органів однією частиною вчених на сьогодні підтримується (Є.П. Григонис, А.М. Куліш, А.М. Кучук, Р. Тевлін [9, с. 16-18; 10, с. 13; 11, с. 68; 12, с. 53]), а іншою – навпаки не поділяється (О.Ф. Климюк, О.М. Музичук, Т.О. Пікуля, Д.П. Фіолевський, А.Н. Харітонов [13-15; 16, с. 251-253; 17, с. 20-22]). Слід вказати, що ідентифікація судових органів або ж як специфічного різновиду правоохоронних органів, або ж як відокремлених від останніх державних інституцій безпосередньо позначається на розумінні та організації їх взаємодії. Зокрема, якщо у першому випадку взаємодія судів і місцевих правоохоронних органів має розглядатись в якості співпраці фактично однопорядкових ланок єдиної системи правоохоронних органів України, то в іншому випадку йтиметься вже про взаємодію двох взаємообумовлених, але самостійних систем – судової системи і системи правоохоронних органів, які доповнюють одна одну, реалізують близькі за змістом державні функції, але мають при цьому своєрідну організацію, власну компетенцію, відмінні форми діяльності.

Не претендуючи на остаточне вирішення питання співвідношення судів і правоохоронних органів, що виходить за межі нашого дослідження, все ж поділяємо другу точку зору, враховуючи, по-перше, положення Закону України від 23.12.1993 р. № 3781-XII [18], що хоч опосередковано, проте відділяє суди від правоохоронних органів, і, по-друге, здійснення виключно судами правосуддя, що не характерно жодним іншим правоохоронним органам, тоді ж як, наприклад, органи внутрішніх справ, Служба безпеки України й податкова міліція виконують одноманітні функції із досудового розслідування як за ч.1-3 ст.216 Кримінального процесуального кодексу України від 13.04.2012 р. № 4651-VI [19]. У той же час, взаємодія судів і місцевих правоохоронних органів має розглядатись як неодмінний механізм спільної діяльності судової системи і системи правоохоронних органів в рамках реалізації ними спільного призначення із забезпечення законності та правопорядку, а також охорони й захисту прав, свобод і законних інтересів людини і громадянина.

Відзначимо, що, як за Т.Л. Маркеловим, сутність взаємодії у широкому значенні полягає у співпраці, що розкривається у спільних узгоджених діях, спрямованих на спільну мету, у взаємній допомозі під час виконання завдань [20, с. 10]. Екстраполюючи наведений висновок щодо взаємодії судів і місцевих правоохоронних органів, вважаємо за необхідне формулювання мети їхньої взаємодії, якій мають відповідати та узгоджуватись всі конкретні

випадки співпраці судів і місцевих правоохоронних органів. При цьому, не обов'язково має йтися про спільне та одночасне виконання судами і місцевими правоохоронними органами своїх основних функцій із забезпечення законності й захисту прав громадян, натомість вони можуть взаємодіяти також й при здійсненні другорядних організаційних повноважень, але суто лише в рамках сприяння іншій стороні у здійсненні нею вищевказаних функцій. Зокрема, слід враховувати, що взаємодія полягає «не тільки в безперервному впливі один на одного, а також (реалізується – *авт.*) і під час використання взаємодіючими сторонами можливостей один одного для досягнення власних цілей» [21]. Тому мета взаємодії судів і місцевих правоохоронних органів, як на нас, має розумітись, передусім, як спільне здійснення та сприяння реалізації повноважень суду та місцевих правоохоронних органів в інтересах підтримання законності та правопорядку, охорони й захисту прав, свобод і законних інтересів людини і громадянина.

Слід вказати, що, як за В.С. Журавським, В.О. Серьогіним і О.Н. Ярмишем, повноваження державного органу за своєю суттю є його «правообов'язками», оскільки за наявності необхідних юридичних фактів орган не може не реалізувати свої повноваження [22]. На нашу думку, те ж саме стосується й взаємодії судів і місцевих правоохоронних органів, яка в цілому не може безумовно бути віднесена ні до прав, ні до обов'язків сторін такої взаємодії. Отже, і суди, і місцеві правоохоронні органи або зобов'язані (наприклад, звернення органів міліції до суду з позовом про застосування фінансових санкцій, пов'язаних із забороною організації і проведення азартних ігор на території України), або ж мають лише право (наприклад, звернення судді до правоохоронних органів з приводу їх державного захисту) вступати у відповідні відносини один з одним, проте виключно лише за наявності певних підстав (юридичних фактів).

На рівні із цим маємо означити й загальні підвалини взаємодії судів і місцевих правоохоронних органів, що в цілому також характерні для взаємодії судів і з іншими державними органами. Так, по-перше, взаємодія судів і місцевих правоохоронних органів повинна ґрунтуватись на принципах верховенства права та законності, що вимагають неухильного дотримання положень Конституції України й чинного законодавства щодо підстав, предмету, форм і порядку взаємодії судів і місцевих правоохоронних органів. На сьогодні дотримання цих принципів ускладнюється відсутністю єдиного законодавчого акта, який би комплексно регламентував механізм взаємодії судів, у тому числі й з місцевими правоохоронними органами.

Зазначимо, що у теорії адміністративного права [23] закон мислиться як вищий ступінь прояву доцільності. А тому іншою важливою засадою взаємодії судів і місцевих правоохоронних органів виступають принципи доцільності та розумності, за якими будь-яка їхня співпраця має не тільки бути легальною, але й реально необхідною для ефективної реалізації повноважень суду та/або місцевих правоохоронних органів. Наприклад, це стосується раціонального використання права прокурора на звернення до суду у разі відхилення його подання відповідно до ч. 5 ст. 23 Закону України від 05.11.1991 р. № 1789-XII [24]. Подібна взаємодія суду і місцевих правоохоронних органів має носити об'єктивно зумовлений характер і не допускати зловживань, як-то, наприклад, безпідставне ускладнення судового провадження проведенням додаткових слідчих дій, несвоєчасне недоставлення правоохоронними органами підсудного на судове засідання тощо. Щоправда тут необхідно враховувати, що впровадження критерію доцільності взаємодії судів і місцевих правоохоронних органів потребує не тільки належного нормативно-правового регулювання, але й безпосереднього вжиття заходів по усуненню причин та умов можливих порушень підчас взаємодії судів і місцевих правоохоронних органів. Близьким до цього є й принцип дієвості даної взаємодії, що передбачає її цілеспрямованість, конкретність і направленість на настання у процесі та за результатами співпраці судів і місцевих правоохоронних органів певних юридично значущих наслідків.

Взаємодія судів як з місцевими правоохоронними органами, так й з іншими державними органами, має бути прозорою і гласною. При цьому, сутність принципу гласності, як за О.О. Томкіною, полягає у відкритості, прозорості, публічності організації та діяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб, доступності інформації про їх діяльність [25, с. 28-29]. У той же час, не можна не зважати, що інтересам забезпечення правопорядку й захисту прав громадян може відповідати деяке обмеження даного принципу взаємодії. Одним з прикладів цього, зокрема, виступає проведення відповідними місцевими правоохоронними органами оперативно-розшукової діяльності за ухвалами слідчого судді суду згідно з п. 2 ч. 1 ст.7 Закону України від 18.02.1992 р. № 2135-XII [26].

Визначальне місце у взаємодії судів і місцевих правоохоронних органів відповідно до сучасних умовах демократичної соціальної правової держави має займати й принцип пріоритету прав, свобод і законних інтересів людини і громадянина, що є загальною засадою діяльності всіх органів державної влади, проте особливо актуалізується щодо судових і правоохоронних органів, що призначені здійснювати охорону й захист прав громадян. Інакше кажучи, взаємодія судів і місцевих правоохоронних органів повинна спрямовуватись на всебічне утвердження і забезпечення реальності прав громадян і у жодному разі не допускати їх порушення або перевищення меж законодавчо встановлених обмежень. Так, у зв'язку з принципами законності та верховенства прав громадян забороняється вплив з боку прокурора й інших учасників провадження на склад суду при ухваленні ним судового рішення у нарадчій кімнаті.

Таким чином, підсумовуючи щодо вищевикладеного, з урахуванням мети і принципів взаємодії судів і місцевих правоохоронних органів пропонуємо визначати їхню взаємодію як узгоджений вплив один на одного та на відповідну сферу правовідносин з метою реалізації правозахисної функції держави шляхом забезпечення законності та правопорядку, охорони й захисту прав, свобод і законних інтересів людини і громадянина. Така взаємодія становить один із чинників поділу та єдності державної влади й виступає об'єктивно зумовленим способом організації й практичного здійснення повноважень суду і відповідних місцевих правоохоронних органів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Конституція України : від 28.06.1996 р., № 254к/96-ВР // ВВР України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Косюта М. В. Проблеми та шляхи розвитку прокуратури України в умовах побудови демократичної правової держави : дис. ... докт. юрид. наук : спец.12.00.10 «Судоустрій; прокуратура та адвокатура» / М. В. Косюта. – Х., 2002. – 465 с.
3. Марцеляк О. В. Контрольно-наглядові органи в конституційно–правовому механізмі забезпечення основних прав і свобод громадян України : автореф. дис. … канд. юрид. наук : спец. 12.00.02 «Конституційне право» / О. В. Марцеляк. – Х., 1997. – 22 с.
4. Ярмиш О. Н. Місце та роль прокуратури в системі державної влади / О. Н. Ярмиш // Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ. – 2003. – Вип. 21. – Ч. 2. – С. 14-19.
5. Монтескье Ш.-Л. Избранные произведения / Ш.-Л. Монтескье. – М. : Политиздат, 1955. – 800 с.
6. Кант И. Сочинения в 6 томах / И. Кант. – Т. 4. – Ч. 2. – М., 1965. – 478 с.

7. Гуценко К. Ф. Правоохранительные органы : учеб. [для юрид. вузов и фак.] / К. Ф. Гуценко, М. А. Ковалев ; под ред. К. Ф. Гуценко. – М. : ЗЕРЦАЛО-М, 2006. – 440 с.
8. Судебные и правоохранительные органы Украины : учебник [для вузов МВД Украины] / А. М. Бандурка и др. ; ред. А. М. Бандурка. – Х. : Университет внутренних дел, 1999. – 350 с.
9. Григонис Е. П. Правоохранительные органы : учебник / Е. П. Григонис. – СПб. : Питер, 2002. – 512 с.
10. Куліш А. М. Правоохоронна система України: адміністративно-правові засади організації та функціонування : автореф. дис... д-ра юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / Куліш Анатолій Миколайович ; Харківський національний ун-т внутрішніх справ. – Х., 2009. – 31 с.
11. Кучук А. М. Теоретико-правові засади правоохоронної діяльності в Україні : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.01 «Теорія та історія держави і права; історія політичних і правових вчень» / Кучук Андрій Миколайович ; Київ. нац. ун-т внутр. справ. – К., 2007. – 213 арк.
12. Тевлін Р. Про поняття «правоохоронні органи» у широкому та вузькому розумінні / Р. Тевлін // Радянське право. – 1985. – № 7. – С. 51-54.
13. Климюк О. Ф. Правоохоронні органи в системі органів виконавчої влади / О. Ф. Климюк // Правове регулювання економіки. – 2009. – № 9. – С. 91-101.
14. Музичук О. М. Особливості правоохоронних органів у державі як об'єкта контролю / О. М. Музичук // Право і безпека. – 2011. – № 2 (39).
15. Пікуля Т. О. Правоохоронні органи в механізмі держави України (теоретико-правові питання функціонування) : дис... канд. юрид. наук : спец. 12.00.01 «Теорія та історія держави і права; історія політичних і правових вчень» / Пікуля Тетяна Олександрівна ; Національна академія внутрішніх справ України. – К., 2004. – 203 арк.
16. Фиолевский Д. П. Судебная власть и правоохранительная система Украины : учеб. пособие / Д. П. Фиолевский. – Донецк : Донеччина, 2003. – 272 с.
17. Харитонов А. Н. Государственный контроль над преступностью / А. Н. Харитонов. – Омск : ВШМ МВД РФ, 1997. – 306 с.
18. Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів : Закон України : від 23.12.1993 р., № 3781-XII // ВВР України. – 1994. – № 11. – Ст. 50.
19. Кримінальний процесуальний кодекс України : від 13.04.2012 р., № 4651-VI // Офіційний вісник України. – 2012. – № 37. – Ст. 1370.
20. Маркелов Т. Л. Взаимосвязь органов прокуратуры с общественностью в борьбе с правонарушениями / Т. Л. Маркелов // Проблеми участия общественности в борьбе с преступностью. – М : Изд-во Всесоюз. ин-та по изуч. причин и разраб. мер предупреждения преступности, 1978. – С. 110–122.
21. Недов С. Л. Поняття, зміст і мета взаємодії органів внутрішніх справ із засобами масової інформації / С. Л. Недов // Право і суспільство. – 2010. – № 4. – С. 124-128.
22. Журавський В. С. Державне будівництво та місцеве самоврядування в Україні : підруч. [для студ. вищих навч. закл.] / В. С. Журавський, В. О. Серьогін, О. Н. Ярмиш. – К. : Видавничий дім «Ін Юре», 2003. – 671 с.
23. Колпаков В. К. Адміністративне право України : навч. посібн. / В. К. Колпаков. – К. : Юрінком Інтер, 2004. – 544 с.
24. Про прокуратуру : Закон України : від 05.11.1991 р., № 1789-XII // ВВР України. – 1991. – № 53. – Ст. 793.
25. Томкіна О. Принцип гласності процедури прийняття правових актів Кабінету Міністрів України / О. Томкіна // Право України. – 2004. – № 9. – С. 28-29.
26. Про оперативно-розшукову діяльність : Закон України : від 18.02.1992 р., № 2135–XII // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 22. – Ст. 303.

УДК 342.97

МІЛІЦІЯ ГРОМАДСЬКОЇ БЕЗПЕКИ ЯК ВАЖЛИВИЙ СУБ'ЄКТ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ

PUBLIC SAFETY POLICE AS AN IMPORTANT SUBJECT OF ADMINISTRATIVE LAW PROVIDING OF HUMAN RIGHTS AND FREEDOMS

Зуєв Р.І.,
здобувач кафедри адміністративного права та адміністративної діяльної ОВС
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Стаття присвячена аналізу міліції громадської безпеки як важливого суб'єкта адміністративно-правового забезпечення прав і свобод людини. Охарактеризовано поняття адміністративно-правового статусу міліції громадської безпеки. Автор акцентує увагу на визначені місця та ролі останньої серед інших органів публічного адміністрування.

Ключові слова: правоохоронні органи, органи внутрішніх справ, міліція, міліція громадської безпеки, адміністративно-правове забезпечення прав і свобод людини, адміністративно-правовий статус міліції громадської безпеки.

Статья посвящена анализу милиции общественной безопасности как важного субъекта административно-правового обеспечения прав и свобод человека. Охарактеризовано понятие административно-правового статуса милиции общественной безопасности. Автор акцентирует внимание на определение её места и роли среди других органов публичного администрирования.

Ключевые слова: правоохранительные органы, органы внутренних дел, милиция, милиция общественной безопасности, административно-правовое обеспечение прав и свобод человека, административно-правовой статус милиции общественной безопасности.

Article is devoted to the analysis of public safety police as an important subject of administrative law providing of human rights and freedoms. We characterize the notion of administrative law status of public safety police. The author focuses on the definition of its place and role of other public administration.

Key words: law enforcement agency, internal affairs agencies, police, public security police, administrative law providing of human rights and freedoms, administrative law status of public safety police.

Постановка проблеми. Безперечно, що права і свободи людини та їх забезпечення є одним із найважливіших напрямків функціонування сучасної держави. Адекватно до цього, у кожній країні створюються відповідні органи, частина яких спеціально наділена повноваженнями застосування легального примусу та носить назву правоохоронних органів. Серед них в Україні провідну роль органи внутрішніх справ, які складаються з відповідних підрозділів, основним з яких виступає міліція.

Продовжуючи таку послідовність, поміж структурних міліцейських підрозділів, виконання основних завдань у сфері охорони громадського порядку та забезпечення громадської безпеки покладено на міліцію громадської безпеки, діяльність якої знаходься у площині регулювання адмі-